

— Кажи ми, що ти е? — рекълъ овчарътъ. — На всѣка болка и цѣръ се намира.

— Лани, — започналъ егуменътъ, — дойде царътъ на гости въ монастыра. Дочакахъ го царски, нагостихъ го царски. Той ми зададе три въпроса. Азъ не можахъ да му отговоря и поискахъ една година срокъ. Годината изтече, царътъ ще дойде, а азъ не зная какъ да му отговоря и загинвамъ.

— А какви въпроси ти зададе царътъ? — попиталъ овчарътъ.

— Какъ може за 24 часа да обиколи земята? Що мисли и колко пари струва?

— А, лесно е това, — рекълъ овчарътъ. — Вземи ти моитѣ дрехи и иди паси овцитѣ. Дай ми твоитѣ дрехи и азъ ще дочакамъ царя.

Егуменътъ се съгласилъ. Овчарътъ се предрешилъ като егуменъ и останалъ въ монастыра да чака.

Следъ нѣколко дни дошелъ царътъ.

Егуменътъ го посрѣцналъ съ почести. Но на обѣда, сложилъ предъ царя дървена софра, дървени лъжици и паници и въ тѣхъ постни гостби. Царътъ се доста позачудилъ, погледналъ калугера и му казалъ:

— Е, отче егумене, помнишъ ли ланския ни разговоръ? .. Отговаряй сега?

— Ехъ, де да помня, царю честити, що сме говорили лани, — отвърналъ калугерътъ.

Царътъ казалъ:

— Искамъ да ми кажешъ: какъ мога за 24 часа да обиколя земята? Що мисля сега и колко пари струвамъ? Ако не отговоришъ веднага, главата ти ще хвъркне!

Калугерътъ се поусмихналъ и рекълъ:

— Ехъ, царю, ти си царь. На всички заповѣдвашъ, заповѣдай и на слънцето да спрѣ, качи се на него и за 24 часа ще обиколишъ земята. А сега мислишъ: дали е тоя ланскиятъ калугеръ или не е той. И струвашъ двадесетъ и деветъ пари.